

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. С., 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**С. ОКРЪЖЕН СЪД, I ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Петков

Членове: Андон Г. Миталов
Кристина Ив. Тодорова

при участието на секретаря Пролетка Ас. Давидова
в присъствието на прокурора О. Ив. Д.
като разглежда докладваното от Кристина Ив. Тодорова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20231800600222 по описа за 2023 година

С присъда № 20 от 10.05.2022 г. на Районен съд – С., постановена по
н.о.х.д. № 203/2021 г. по описа на същия съд, подсъдимият Г. Г. Р., с ЕГН
*****, от гр. С., е признат за невиновен в това, че на 31.05.2016 г.,
около 21:30 часа, на пътя с. Я. – К., в съучастие като съизвършител с
подсъдимия П. Г. Р., се е закарнал с убийство на В. С. В. от гр. С., като му е
казал, че ще го ликвидира, поради което и на основание чл. 304 НПК е
оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 144, ал. 3, пр.
1, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Със същата присъда и подсъдимият П. Г. Р., с ЕГН ***** , от гр.
С., е признат за невиновен в това, че на 31.05.2016 г., около 21:30 часа, на
пътя с. Я. – К., в съучастие като съизвършител с подсъдимия Г. Г. Р., се е
закарнал с убийство на В. С. В. от гр. С., като му е казал, че ще го ликвидира,
поради което и на основание чл. 304 НПК е оправдан по повдигнатото му
обвинение за престъпление по чл. 144, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2

НК.

Срещу така постановената присъда е постъпил въззивен протест от прокурор от Районна прокуратура – гр.С.. В протеста са въведени оплаквания, че атакуваната присъда е незаконосъобразна, необоснована и неправилна. Твърди се, че приетата от районния съд фактическа обстановка не кореспондира на събраните по делото доказателства, от които несъмнено се установява, че предвид влошените лични отношения между подсъдимите и пострадалия, същите многократно са отправяли към него закани, включително и такива „за ликвидирането му”, които са били в състояние да възбудят у него основателен страх за осъществяването им. Сочи се още и за несъмнено установено по делото, че тези заплахи на подсъдимите са били обективирани в проявеното спрямо пострадалия В. агресивно поведение, резултирало в причинената му лека телесна повреда. Твърди се още, че неправилно първостепенния съд е приел, че не дължи произнасяне по искането на прокурора по чл.287 ал.5 от НПК за изменение на обвинението в такова за престъпление от частен характер по чл.130 ал.1 от НК, с което е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Предвид така изложените съображения, представителят на държавното обвинение счита, че решаващият извод на първоинстанционния съд за липсата на извършено от подсъдимите П. Р. и Г. Р. деяние, което да съставлява престъпление по чл.144 ал.3, вр. ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК, е неправилен, незаконосъобразен и не почива на верен анализ и обективна оценка на доказателствената съвкупност. С оглед на това и на основание чл.336 ал.1, т.2, във вр. с чл.334 т.2 от НПК, в протеста се предлага въззивния съд да отмени изцяло атакуваната присъда, с която подсъдимите са оправдани за посоченото престъпно деяние и да ги осъди за същото.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, представителят на С. окръжна прокуратура поддържа протеста на прокурора от РП – гр.С. срещу оправдателната присъда на първоинстанционния съд. Според представителя на СОП, незаконосъобразни са единствено аргументите в протеста за наличие на основанията за изменение на обвинението по чл.287 ал.5 от НПК, доколкото прокурора в първата инстанция няма такова правомощие, освен в случаите на чл.48 от НПК. Твърди се, че въпреки това обаче, неправилно първостепенния съд не се е произнесъл за извършено от подсъдимите престъпление по чл.144 ал.3 от НК, което моли да бъде сторено от въззивната

инстанция.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, защитата на подсъдимите Г. Р. и П. Р. в лицето на адв.М., моли протеста да бъде оставен без уважение и да бъде потвърдена оправдателната присъда на първия съд, като правилна и законосъобразна. Изтъкват се доводи, че правилно първостепенния съд е приел обвинението срещу двамата подсъдими за недоказано, тъй като доказателствата по делото не установяват подсъдимите да са отправили заплашителни думи срещу пострадалия. Сочат се за законосъобразни и доводите на първата инстанция за липса на процесуално основание за съдебно произнасяне по обвинение за престъпление по чл.144 ал.3 от НК.

Пред настоящата втора инстанция, подсъдимите Г. Г. Р. и П. Г. Р. поддържат заявеното от защитника си и молят атакуваната присъда да бъде потвърдена.

Настоящият съдебен състав на С. окръжен съд, след като обсъди доводите на страните във връзка с данните по делото и като провери изцяло правилността на атакуваната присъда, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, приема за установено следното:

Въз основа на доказателствените материали, събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, и след цялостния анализ на доказателствената съвкупност, решаващият състав на въззивния съд намира за безспорно установена и съответно възприема следната относима към предмета на делото фактическа обстановка, а именно:

През 2011 г. свидетелите В. С. В. и Д. С. И.а, които по това време живеели на семейни начала, закупили селскостопанска сграда, заедно с прилежащата към нея земя, находящи се в с.Я., ул."*****" № 22, в двора на бившето ТКЗС. По това време претенции за собственост върху имота заявявал и подсъдимия Г. Г. Р., тъй като в продължение на 10 години ползвал имота. По тази причина отношенията между свидетеля В. В. и подсъдимия Г. Р. се влошили през следващите години.

На 31.05.2016 г. свидетелят В. В. си тръгнал с автомобила от с.Я. за гр.С.. Около 21,00 часа, на пътя между селото и с.К., пътят му бил преграден от лек автомобил „Фолксваген”. Свидателят В. намалил скоростта на движение на управлявания от него автомобил, тъй като не можел да

заобиколи автомобила. В този момент, от последния излезли подсъдимия Г. Р. и синът му – подсъдимия П. Р.. Двамата подсъдими се приближили към свидетеля В., като подсъдимия Г. Р. държал нож в ръката си и се опитал да му нанесе удар с него, но свидетеля В. отстранил оръжието от ръката му. В това време подсъдимият П. Р. хванал пострадалия през кръста и започнал да му нанася удари по тялото, като успял да му нанесе и удар с нож в дясната лумбална област. В следващият момент В. успял да се освободи от нападателите си, качил се в автомобила си и потеглил за С.. По пътя се обадил на националния телефон 112 и съобщил за случилото се.

В хода на образуваното досъдебно производство е назначена и изготвена съдебномедицинска експертиза, от която се установява, че на пострадалия В. В. са причинени следните увреждания: прободна рана в дясната лумбална област; две охлузвания по окосмената част на главата и по кожата на врата; охлузване на левия лакът; кръвонасядане пред лакътната сгънка на лявата ръка; две дълбоки драскотини на лявата предмишница. Според вещото лице, тези наранявания са причинили на пострадалия временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Така приетата от въззивната инстанция фактическа обстановка не се различава съществено от описаната в мотивите на атакуваната присъда. Въззивният съд споделя напълно и дадената от първостепенния съд оценка на събрания по делото доказателствен материал, а именно – че не се констатира съществени противоречия и несъответствия в доказателствената съвкупност, и че събраните гласни и писмени доказателства, в своята цялост пресъздават непротиворечиво, логично и последователно възприетите за безспорно установени фактически обстоятелства по делото. Също, както първата инстанция, настоящият съдебен състав няма основание да не кредитира и даде вяра на показанията на свидетелите В. В., Д. И.а, С. К. и С. Х.. Между събраните гласни доказателства чрез разпита на посочените свидетели и останалите доказателствени източници по делото, основателно не са намерени съществени противоречия от първоинстанционния съд. Същите са кореспондиращи си и пресъздават възприятията на всеки един от тези свидетели по логически последователен, житейски достоверен, обективен и безпристрастен начин.

Правилно първият по степен съд е приел, че показанията на посочените

свидетели, в съвкупност с обясненията на подсъдимия, подробно и по несъмнен начин изясняват обстоятелствата по възникналата между подсъдимите и свидетеля В. конфликтна ситуация, повода за пораздането ѝ, действията на подсъдимите по упражненото спрямо личността на свидетеля В. физическо въздействие, причинените му в негов резултат, телесни увреждания. Правилно е акцентирано от първият съд на обстоятелството, че посочените гласни доказателствени средства не са източник на информация за отправени спрямо свидетеля В. вербални закани за убийство от страна на подсъдимите.

В обобщение следва да се отбележи, че въззивната инстанция напълно споделя дадената от първостепенния съд оценка на събрания по делото доказателствен материал. Изводите си по фактите, районният съд е извел именно въз основа на тази законосъобразна и правилна интерпретация на доказателствата по делото, без да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като при оценката на доказателствените материали не са били допуснати и логически грешки.

При така възприетата от анализа на посочените доказателства, безспорна и непротиворечива фактическа обстановка, аналогична на описаната в мотивите на проверяваната присъда, този състав на СОС счете, че правните изводи на първата инстанция за липса на извършено от подсъдимите Г. Р. и П. Р. деяние, което да е съставомерно, по своето обективно и субективно проявление престъпление по чл.144 ал.3, вр. ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК, са законосъобразни и правилни. В частност, първостепенният съд правилно е приложил материалния закон, като е достигнал до решаващия си извод, че инкриминираните в обвинителния акт и установени по делото, действия на подсъдимите по пряко увреждане на личността на пострадалия В., остават извън обхвата на престъплението „закана с убийство”.

Повдигнатото обвинение срещу двамата подсъдими е за извършена от тях при условията на съучастие, закана с убийство спрямо пострадалия В., конкретно чрез изричане на думите, че „ще го ликвидират”. Това изисква по безспорен и категоричен начин /по смисъла на чл.303 ал.2 НПК/ в наказателния процес да бъде доказано, че именно на инкриминираната дата – 31.05.2016 г., подсъдимите са заявили своето намерение за насилствено отнемане на живота на пострадалия, с изричането на посочения израз или на

друг израз с подобно съдържание. Такива факти и обстоятелства по делото, обаче не са доказани и установени по никакъв начин. В тази насока, правилно първостепенният съд е посочил, че преди всичко от показанията на самия пострададал В. не се установяват вербални заплахи с такова съдържание да са му отправяни от подсъдимите на процесната дата. Така, при излагане на показанията си, свидетелят В. цитиран дословно твърди: „Преди това много пъти е имало размяна на реплики с двамата подсъдими, в конкретния случай – не. Не си спомням да са ми отправяни никакви думи”. Основателно е отбелязано от първостепенният съд и, че тези сведения на пострадалия свидетел напълно се потвърждават и от показанията на свидетелката Д. И.а, на която пострадалия веднага разказал за случилото, и която също заявява: „За тази дата конкретно не ми е споделил, дали са му отправяни никакви закани”. Останалите гласни доказателства също не установяват заплахи с посоченото съдържание, да са отправяни от подсъдимите към свидетеля В..

Вярно първоинстанционният съд е съобразил и съответно посочил в мотивите си, че наказателноправната практика по отношение на престъплението „закана с убийство”, е еднопосочна, в смисъл, че за да е съставомерно същото, деецът следва да е заявил /с изричането на определени изрази/ или да е проявил /чрез конкретни действия – напр. насочване на оръжие/ своето намерение за насилствено отнемане на живота на друго лице. В този аспект напълно обосновани са доводите на районният съд за липсата на ангажирани по делото доказателства, подсъдимите да са обективирали с инкриминираните думи, заплахата срещу личността на свидетеля В.. В тази връзка е важно да се отбележи и, че доколкото „заканата” единствено застрашава от увреждане личността на заплашения, тя не бива да се смесва с опита за убийство или с прякото увреждане на личността на заплашения, каквото именно в случая се установява /причиняването на лека телесна повреда на пострадалия/. И в тази насока първостепенният съд е приложил правилно закона, интерпретирайки го само по отношение на поддържаното от прокуратурата обвинение, въпреки че е анализирал в мотивите си, възможността инкриминираните от нея факти да осъществят състав на друго престъпление – това по чл.130 ал.1 от НК, приемайки, обаче че не може да се произнесе по него без намесата на частен обвинител по реда на чл.287 ал.5 от НПК.

Известно е, че разпоредбата на чл.287 ал.5 от НПК регламентира едно

нетипично /несъщинско/ изменение на обвинението, тъй като то дава възможност да се промени характерът на производството. Искането на частният обвинител и на прокурорът /в случаите по чл.48 от НПК/ за изменение на обвинението по този ред, може да бъде направено в писмена или устна форма, но трябва да бъде сторено до края на съдебното следствие в първата инстанция, в краен случай в хода на съдебните прения пред районния съд, който в подобна хипотеза следва да възобнови съдебното следствие, за бъде дадена възможност на подсъдимия да направи допълнителни възражения или да поиска събирането на доказателства за оборване на престъплението от частен характер, като по този начин ще бъде охранено правото му на защита и във връзка с новото му обвинение за престъпление от частен характер.

В случая, като не е следвал такова процесуално поведение, първостепенният съд е допуснал нарушение по смисъла на чл.348 ал.1, т.2 от НПК, което обаче не е довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимите. Това е така, доколкото с крайният си съдебен акт, районният съд е оправдал двамата подсъдими, а след като същите са оправдани, правото им на защита не е нарушено – с оправдателната присъда те са получили възможно най-пълна защита на процесуалните си права. Освен това, в случая е от първостепенно значение това, че направеното по реда на чл.287 ал.5 от НПК, изменение на обвинението от прокурора пред районния съд, е било недопустимо, доколкото същият изобщо не е имал правомощието да го предприема. Такова изменение на обвинението не може да се прави от прокурор, без да са налице основанията на чл.48 от НПК /такива данни няма по делото/, тъй като съгласно чл.161 ал.1 от НК, наказателното преследване за престъпление по чл.130 ал.1 от НК, се възбужда по тѣжба на пострадалия. В случая делото се е развило единствено с участието на държавен обвинител, като пострадалия от престъплението е отказал да се конституира като частен обвинител, което сочи на това, че последният се е дезинтересирал от обвинението. С други думи казано, дори и да беше спазил очертания процесуален ред, първоинстанционният съд следваше да откаже да приеме изменението на обвинението, като направено от нелегитимирано за това лице.

По всички тези съображения, настоящият състав на въззивната инстанция прие, че въз основа на така установените фактически положения и

констатации, направени след съвкупна преценка на доказателствения материал по делото, не може да се изведе правен извод, че инкриминираното поведение на подсъдимите Г. Р. и П. Р. сочи на обективните и субективни признаци на неправомерното посегателство срещу личността, визирано в разпоредбата на чл.144 ал.3, вр. ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК. Поради това СОС намери, че двамата подсъдими правилно, законосъобразно и обосновано от първостепенния съд са признати за невиновни и оправдани за това да са извършили посоченото престъпление. Съобразно това се налага и крайното заключение на настоящата инстанция, че протестирания съдебен акт следва да бъде изцяло потвърден.

С оглед изхода на делото пред двете съдебни инстанции и на основание чл.190 ал.1 от НПК, направените по делото разноси следва да останат за сметка на държавата.

Воден от горните мотиви и на основание чл.338, вр. чл.334 т.6 от НПК,
С.ят окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 20 от 10.05.2022 г. на Районен съд – гр. С.,
постановена по н.о.х.д. № 203/2021 г. по описа на същия съд .

Решението не подлежи на обжалване и протестиране по касационен ред.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____